

— Какъ не, мога — казалъ людоедътъ
 И изведнажъ на мишченце станалъ.
 Котаракътъ това само чакалъ:
 Съсь мишчето лесно се разправиль.
 Прѣзъ туй врѣме царя вече минавалъ.
 При замъка той спрѣлъ и попиталъ:
 „На кого е тозъ разкошенъ замъкъ“?
 А котакътъ, разправиль се вече
 Съ людоеда, стоялъ прѣдъ вратата,
 Покланялъ се до поясъ на царя
 И му думалъ: „Дали не жаеа
 Господаря въ маркизова замъкъ
 Така пжтемъ да се поотбие“?
 — „Какъ, маркизе! — почудиль се царя —
 Нима вашъ е и тозъ дивенъ зъмъкъ?
 Твърдѣ много ще ми е приятно,
 Още сега вѣвъ него да влѣза“.
 Далъ заповѣдъ царя и веднага
 Се повила царската каляска
 Къмъ портитѣ на дивния замъкъ;
 Слѣзълъ царътъ, а на дѣщерята
 Самъ маркизътъ си подалъ ржката.
 Изкачили мряморнитѣ стълби,
 Що водѣли вѣвъ златната зала;
 Срѣдъ залата богата трапеза.
 Седналъ царя на тая трапеза
 И поканилъ маркиза при себе,
 До маркиза царювата щерка.
 Яли пили, вси се веселили,
 И когато виното пѣнливо
 Зашумѣло на царя въ главата,
 Той се вдигналъ, маркиза запиталъ:
 „Искате ли, маркизъ Карабасе,
 Дѣщеря ми жена да ви бже“?
 То се знае, съ радостъ прѣголѣма
 Се съгласилъ и приелъ маркизътъ.